

A TŰZ MÁR LEGIFJABB EMLÉKEIM KÖZÖTT OTT VAN.

Néztem a híradóban, ahogy lángok emésztik Wattsot, Detroitot és Atlantát, és miközben Cronkite okafogyottá vált háborúról és egyoldalú leszerelésről beszélt, láttam, ahogy mangrove tengerek és pálmaligetek fehér izzással olvadnak szét a napalm tüzeiben.

Apám, aki tűzoltó volt, gyakran ébresztett fel az éjszaka közepén, hogy a késő esti híradóban láthassam, amint eloltja az aktuális tűzvészt. A karosszékekben ült, én az ölében, az orrom megtelt a füst és a korom szagával, a zsír és a gázolaj fanyar bűzével, de nem bántam. Mindig kiszúrta magát, ahogy átrohan a kamera előtt – egy a sok fekete árnyalak közül a vadul tomboló vörösök és reszkető sárgák tengerében.

Az évek során velem nőttek a tűzvészek is, nekem legalábbis ez volt az érzésem. Aztán pár éve lángba borult Los Angeles, és a tüzeiken felnőtt gyermek felébredt a lelkemben: vajon mi történik, ha az erős észak-keleti szél egészen Bostonig sodorja a hamut és a pernyét? Nyeljük mi is a szennyezett levegőt?

Tavaly nyáron meg is érkezett. A gyűlölet forgószele lecsapott a városra. Bár sokan sokféle nevet aggattak rá – becézték rasszizmusnak, pedofiliának, igazságszolgáltatásnak, sőt, néha jogos önérzetnek is –, a sok ragacsos címke és csomagolás alatt akkor is csak ugyanaz a mocskos ajándék lapult, amit az istennek se akart senki kinyitni.

Emberek haltak meg tavaly nyáron, sokan ártatlanul, néhányan talán megérdemelten.

És emberek gyilkoltak tavaly nyáron. Egyikük sem ártatlanul, tudom. Mert én is köztük voltam. Mert belenéztem a rettegéstől és gyűlölettől veszett tekintetbe, ahol önmagamát láttam viszont. Meghúztam a ravaszt.

És mégis, hiába visszhangzott a lövés a fülemben, hiába kúszott a torkomra a lőpor kesernyés szaga, még a füstben is ott remegett az arcom. Nem felejthetem el soha.

EGY

A Ritz-Carlton bárja a városi parkra néz, és öltöny-nyakkendő az elvárt viselet. Volt már alkalmam egyéb objektumokból is megcsodálni a Városi Parkot, nyakkendőtlenség, farmerben, de soha semmi hiány nem tátongott a lelkemben. Az is lehet, hogy a Ritz-Carlton tud valamit, amit én nem.

A személyes ízlésvilágom a farmert és zsebes ingeket preferálja, de munkamegbeszélésre alapvető az elegancia. Arról nem is beszélve, hogy mostanában kicsit megcsúsztam a mosodával, így a gatyám már magától is odatalált volna a találkozóra. Kiemeltem egy sötétkék, kétsoros Armanit a szekrényből, egy ügyfélnek hála, volt belőlük bőven, merthogy kápé hiányában öltönyben fizetett; hozzá inget, nyakkendőt és cipőt, ahogy kell, és már indulhattam is. Mintha a Stílus magazinból léptem volna ki.

Már az Arlington Streeten jártam, és még mindig nem tudtam leszakadni önnön tükörképemről, a bár füstölt üveges ablakában is csak ruganyos lépteimet, makulátlan külsőmet és éber tekintetemet csodáltam. Hibátlan. Ahogy a világ is körülöttem.

– Isten hozta a Ritz-Carltonban, uram! – tárta ki előttem egy simaképű ajtónálló ifjonc a szálloda súlyos rézkapuját. Hangjában áhítatos büszkeség remegett, hogy íme, megint egy tisztánlátó emberi lény, aki az ő penge hoteljét választotta. Lendületesen mutatott a bejáratra, ha esetleg magamtól nem jöttem volna rá, hogy ez az az ajtó, amin be kell menni, de nem fejezhettem ki hálámat, mert már el is feledkezett rólam, és egy másik boldog halandónak intette le éppen a világ legtökéletesebb taxiját.

Cipőim katonás tettekeszséggel csikorogtak a márványpadlón, nadrágom metsző élei a réz-hamutartókból integettek vissza. A Ritzben fél szemmel mindig azt lesem, nem Christopher Reeve, alias Clark Kent-e az a fickó ott a lebernyegben, esetleg ez az édeskés cigarettafüst, ami az orromat csiklandozza, nem Bogey és Raymond Massey hamutálja felől száll-e felém. Azon ritka szállodák egyike ez, ahol a józan pompa visszafogottan kápráztatja el az embert, mintha ez lenne a dolgok rendje: a keleti szőnyeg süppedős, a recepció tölgyfa-pultja fényesen súlyos, az előtérben pedig puha bőr aktatáskában a jövőt hurcoló tőzsdecápák, szörmébe burkolt, frissen manikűrözött ujjacskáikkal türelmetlenül doboló indiai hercegnők és tengerészkek egyenruhában mázsás bőröndökkel egyensúlyozó londonerek tömege duruzsol visszafogott eleganciával. Tartson bárhol a világ, a Ritz lobbijában állva az ember még mindig megmerítkézhet abban a nosztalgikus idillben, hogy valahol a messzi Londonban a villámháborúra készülődnek éppen.

Elszisszoltam a bár ajtajában strázsáló ajtónyitogató mellett, és önkezüleg nyitottam ki az ajtót. Ha mulattatta is a zavarom, nem volt az arcára írva. Ha életben volt is, az sem volt az arcára írva. A második súlyos ajtó is halk kattanással csukódott be mögöttem, miközben szemrevételeztem a helyiséget: hátul ültek, a Parkra néző ablaknál. A három ember egyenként is olyan politikai húzóerővel bírt, hogy összeszövetkezve csont nélkül átlobbizhatnák egész Bostont a huszonegyedik század kellős közepébe.

Jim Vurnan, a trió benjáminja, felpattant, ahogy észrevett. Rám mosolygott. Jim foglalkozását tekintve a kerületi képviselőm. Ölnyi léptekkel elébem vágatott, Kennedy-mosolya elé lendítette jobb kezét, én pedig megragadtam.

– Hello, Jim.

– Patrick – rikkantotta, mintha egész nap a kifutópályán ácsorogva leste volna, hogy megérkezzem végre a hadifogolytáborból. – Patrick – ismételte –, micsoda öröm, hogy ráért! Jól

néz ki!

Mintha nem tegnap találkoztunk volna. Még a vállamat is meglapogatta.

– Randizni akar, ne tagadja.

Harsogva hahotázott, pedig annyira azért nem volt jó a poén. Közben az asztalhoz kalauzolt.

– Patrick Kenzie, Sterling Mulkern szenátor, Brian Paulson szenátor – zongorázta le Jim a bemutatást. Mind a kétszer olyan rácsodálkozó megilletődöttséggel ejtette ki a szenátor szót, ahogy csak Hugh Hefner nevét hallottam néha férfiak szájából halk sóhajként felszállni.

Sterling Mulkern pirospozsgás, nagydarab fickó volt, aki túlsúlyát nem holmi teherként, hanem potens fegyverként hordozta a nagyvilágban. Sűrűn meredező, ezüstfehér üstökén akár egy DC-10-es is biztonsággal landolhatott volna, markának szorítása pedig a részleges paralízis ígéretét hordozta magában. Volt ideje kiérlelni a hatásos parolát, tekintve, hogy kábé a polgárháború óta volt az állami szenátus többségi oldalának vezetője, és bár mások felett elszállt az idő, ő még csak nem is fontolgatta a visszavonulást.

– Pat! Öcskös, de jó, hogy összefutunk! – nyájaskodott Dél-Bostonban összevadászott ír akcentusával.

Brian Paulson, főnökével ellentétben viszont vézna, mint a gereblye nyele, kézfogása nedves és szutyakos, lenyalt haja akár a bádog. Gondosan kivárta, míg Mulkern visszahuppant a székére. Erre átfutott az agyamon, hogy talán arra is engedélyt kapott, hogy a tenyerembe izzadjon. Rendes árnyékemberhez illően fejbiccentős pislogással üdvözölt. Pedig a rossz nyelvek szerint megvolt a magához való esze, ami a hosszas szaladj-intézd-el évek alatt nőtt ki neki Mulkern szárnyai alatt.

Mulkern halványan felvonta a szemöldökét, és Paulsonra pislantott, aki szintén felhúzta a magáét; Paulson Jimre nézett, majd Jim énrám. Cserébe én visszapislogtam mindhármukra, aztán hallgattam egy sort.

– Beavatnak engem is? – törtem meg végül a konspiratív csendet.

Paulson zavartan kapta el a tekintetét, Jim pedig vigyorgott.

– Mivel is kezdjük? – kérdezte Mulkern.

– Mondjuk egy itallal? – sandítottam a pult felé.

Mulkern hahotázni kezdett, mire Jim és Paulson sietve becsatlakozott. Szóval a szenátor úrtól tanulta el Jimmy a harsogó jókedvet! Ilyen körülmények között már az is eredmény, hogy nem csapkodják kórusban a térdüket.

– Hát persze – nyögött Mulkern. – Magától értetődik.

Intett, és egy hihetetlenül helyes lány, a nyakában liffegő aranytáblácska szerint Rachel, jelent meg a könyökömnél.

– Mit hozhatok, szenátor úr?

– Valamit ennek a fiatalembernek – ugatta a kérdezett fenség a nevetés utolsó morzsaival a torkában.

Rachel mosolya még szebben ragyogott, majd felém fordult, és rám nézett.

– Természetesen. Mit parancsol, uram?

– Egy sört. Már ha tartanak ilyesmit.

Rachel felkacagott, a fontos emberek felkacagtak, én meg jól a combomba csíptem, és tartózkodtam. Hú, de vidám helyre csöppentem.

– Tartunk, uram. Van Heineken, Beck's, Molson, Sam Adams, St. Pauli Girl, Corona,

Löwenbräu, Dos Equis...

– Egy Molson tökéletes lesz – állítottam meg a felsorolást, még mielőtt besötétedik.

– Patrick – hajolt előre nekikomolyodva Jim. Még a karját is szigorúan összefonta. – Van egy aprócska...

– Fejtőrőnk – szerénykedett Mulkern. – Aprócska fejtőrőnk akadt, amit szeretnénk a lehető legtapintatosabban megoldani, hogy aztán mihamarabb el is felejthessük, örökre.

Jó nagy hallgatás ült a fejünkre, vagy egy percig is ott ültünk kukán, szerintem azt igyekeztünk megemészteni, hogy személyesen is ismerünk valakit, aki a fejtőrő szót spontán beszélgetésbe tudja szőni. Én szabadultam leelőbb a varázs alól.

– És egész pontosan mi ez a fejtőrő ?

Mulkern hátradőlt a székében, mélyen a szemembe nézett. Közben Rachel termett az asztalnál, letett elém egy jeges poharat, kitöltötte a Molson kétharmadát, én pedig ezalatt derekasan álltam Mulkern fekete szemének bűvöletét.

– Egészségére – kívánta Rachel, és magunkra hagyott bennünket a fejtőrőnkkel.

Mulkern szeme még csak meg se rebbent, gondolom, minimum egy többemeres áldozatot követelő robbanás kell, hogy elpislogja magát.

– Ismertem az apádat, öcskös, jól ismertem. Remek ember volt, nem sok hozzá hasonló mászkált az ő idejében közöttünk. Igazi hős.

– Ő is mindig nagy szeretettel emlegette magát, szenátor.

Mulkern erre úgy bólintott, mintha ez lenne a világon a legtermészetesebb.

– Milyen kár, hogy olyan hamar elment. Pedig masszív volt, mint egy bika... de hát – ujjá hegyével megkopogtatta a mellkasát –, a jó öreg ketyegővel az ember sose tudhatja.

Apám fél évig birkózott a tüdőrákkal, hogy aztán az rendesen két vállra fektesse, de ha Mulkernnek jobban bejön az infarktus, én ugyan nem rontom el az örömét.

– És már a fiával tárgyalok – csóválta hitetlenkedve a fejét –, aki maga is szinte kész férfi.

– Szinte. A múlt hónapban már borotválkoztam is.

Jim úgy nézett, mint aki békát nyelt, egészben. Paulson bandzsított, Mulkern viszont jóindulatúan somolygott.

– Ebben van valami, öcskös – sóhajtott. – Mondok én neked valamit, Pat. Mikor vén leszel, mint én, meglátod, a tegnapi eső kivételével minden frissnek és ifjúnak tűnik majd a szemedben. Majd meglátod.

Jófiúsan bólogattam, bár lövésem nem volt, miről beszél.

Mulkern kavartott egyet a koktéliján, kirakta a pálcát a kis szalvétára, majd gondosan eligazgatta.

– Úgy tudjuk, te vagy a legjobb, ha eltűnt személyeket akar az ember megtalálni – és sokatmondón mutatott felém két felfordított tenyerével.

Bólintottam.

– Ó, semmi álszerénység!

– Ez a munkám – vontam vállat. – Ha már belefogok, akár jól is csinálhatom.

Belekortyoltam a Molsonba, a keserédes íz szétáradt a számban, és már megint fájón sajdult egyet a lelkem, hogy leszoktam a cigiről.

– Nos hát, öcskös, gondunk a következő: jövő héten egy meglehetősen fontos törvényjavaslatot tárgyalunk. Alaposan felkészültünk, nehézlövegekkel, satöbbi, akad viszont

egy-két módszer és információ, amit mások esetleg... félremagyarázhatnak.

– Például?

Mulkern csak bólintott, és elmosolyodott, mintha csak elismerően füttyentetem volna, hogy a nemjóját.

– Félremagyarázhatják – ismételte töretlenül.

Ha te úgy, én is úgy.

– Felteszem, ezeknek a módszereknek és információknak nyoma van.

– Vág az esze – fordult Jim és Paulson felé. – De mennyire, hogy vág – aztán megint rám pillantott. – Nyoma van, úgy ám, szebben nem is fogalmazhattál volna, Pat.

Muszáj a képébe dörgölnöm, hogy rühellem, ha Patnek hívnak? Vagy egyszerűen csak kezdjem Sterlnek szólítani, aztán lássuk, hogy esik?

– Embereket keríték elő, szenátor, nem dolgokat – húztam meg a poharat.

– Ha szabad közbeszólni – emelte fel a kezét Jim –, az anyag, amit keresünk, egy olyan személynél van, aki maga is eltűnt. Pár napja. Egy...

– ... korábban megbízható alkalmazottunk a törvényhozásnál – fejezte be helyette Mulkern. A férfi tökélyre fejlesztette a bársonytokban vasbunkó módszert: a hangja, a testtartása de még csak a mondandója sem hordozta a neheztelésnek a legzsengébb csiráját sem, Jim azonban úgy húzta be a farkát, mint akit rajta kaptak a lekváros bödönnel. Nagyot nyakalt a whiskyjéből, duzzogva kocogtatta a jégkockákat a pohár széléhez. Mibe, hogy többet nem kotyog közbe?

Mulkern a szemével intett Paulsonnak, aki már kapta is az aktatáskáját, és egy soványka papírstócot halászott elő belőle. A kezembe nyomta.

A legfelső lap egy fénymásolt fénykép volt, elég szemcsés. Egy parlamenti állandó belépőkártya kinagyított másolata – fekete, középkorú asszony, fáradt szemekkel, megviselt vonásokkal. Ajkai félig nyitva, mintha épp a fotósna akarna beszólni, hogy húzzon bele. Lapoztam, egy újabb fénymásolat, a nő jogsija a lap közepén: Jenna Angeline, negyvenegy éves, noha kinéz vagy ötvennek. Hármaskategóriájú, massachusettsi jogsija volt, semmi extra bejegyzés. Szeme színe barna, egyhatvan magas, Dorchesterben, a Kenneth Street 412-ben lakik. Tajszáma: 042-51-6543.

A fontos emberekre néztem, aztán azon kaptam magam, hogy a szemem magától középtájon állapodik meg, Mulkern fekete tekintetén.

– És?

– Jenna a takarítónőm volt, ő tartotta rendben az irodámat. Ahogy Brianét is – megvonta a vállát. – Ahhoz képest, hogy bokszos, nem lehetett okom panaszcra.

Mulkern ezek szerint a csak a belső körökben niggerezős fajta volt. A többieknek meg marad a bokszos.

– Egészen addig, amíg...? – vártam a folytatást.

– Amíg másfél héttel ezelőtt fel nem szívódott.

– Elfelejtett szólni, hogy szabadságra megy?

Olyan pillantást kaptam, mintha legalábbis azt közöltem volna, hogy a Marson van egy bázisugró kiképzőtábor.

– Amikor kivette a „szabadságát”, Pat, azokat a bizonyos papírokat is magával vitte.

– Könnyű nyári olvasmány a strandra? – próbálkoztam.

Paulson az asztalra csapott. Emberesen. Paulson!

– Cseppet sem vicces, Kenzie! Felfogja végre?

Álmosan stíröltem a kezét.

– Brian – duruzsolta Mulkern.

Paulson már el is kapta a kezét, nyilván most lecsekkolja a korbácsnyomokat a hátán.

Álmosan – vagy ahogy Angie hívja: döglött pillantással – figyeltem a mozdulatait, de Mulkernhez beszéltem.

– És miért olyan biztos, hogy ő vitte el azokat a... papírokat?

Paulson eddig bírta a tekintetemet, innentől fogva az érintetlen martinijét vizsgálgatta.

Vajon mikor fog beleinni? Ha erre is megkapja az engedélyt?

– Leellenőriztük. Nekem elhiheti – jelentette ki Mulkern. – Csakis ő lehetett.

– Miért?

– Mit miért?

– Miért csakis ő?

Mulkern megint elmosolyodott. Pedig nem volt vidám.

– Mert ugyanaznap tűntek el. Ő meg a papírok. És ennél a népségnél az ember sose tudhatja.

– Aha.

– Megkeresi nekünk, Pat?

Kibámultam az ablakon, Élmunkás, az ajtónálló épp betuszkolt valakit egy taxiba. A parkban egy középkorú párocska uniszex suhogós maciban nagy vehemenciával csattogtatta a fotómasinát a George Washington szobor előtt; lesz otthon majd ámulás! A járdán egy hajléktalan fél kézzel erősen kapaszkodott a borosüvegébe, a másikat pedig a járókelők elé tartotta, kis apróért. Az volt testének legstabilabb pontja. Gyönyörű csajok sétáltak el mellette. Csapatostul.

– Nem vagyok olcsó.

– Tudom – biccentett Mulkern. – Csak azt tudnám, mi tart még mindig azon a kopottas környéken, öcskös.

Úgy kérdezte, mintha ebből el kéne hinnem, hogy az ő szíve is vérzik, hogy odahagyta. Pedig neki már csak egy a pár lehetséges kerülőút közül, ha vésszen bedugul a kertvárosból befelé a gyorsforgalmi.

Most erre mit mondjak? Hogy az embernek vannak gyökerei, hogy nem árt tudni, hova tartozol...

– Fix bérleti díjam van – na, tessék, végül megmaradtam az igazságnál.

Úgy tűnt, csípi a választ.

KETTŐ

A kopottas környék alatt a dorchesteri Edward Everett Square-t kell érteni, Boston központjától durván hét kilométernyire, ami jobb napokon cirka félórás autókázást jelent.

Az irodám a Szent Bertalan templom harangtornyában van, de hogy a harang maga hova lett, azt évek kemény kutatómunkájával se sikerült kiderítenem. A szomszédos plébániai iskolában tanító apácák pedig az istennek se árulnák el – az idősebbek tudomást sem vesznek a kérdezősködésemről, egyszerűen eleresztik a fülük mellett, a fiatalabbak meg heherésznek. Helen nővér egyszer azzal etetett, hogy „elvitte a csoda”, szó szerint. Joyce nővér szerint meg „elkeverték”. Közben olyan szemtelen pajkossággal somolygott, ahogy szerintem apácáknak hivatalból is tilos lenne. Pedig egy ideig egy suliba jártunk. Magánnyomozó vagyok, de ide a bököt, hogy egy csapat jólszervezett apáca még Sam Spade-et is becsavarná két perc alatt a sárgaházba.

Még meg sem szikkadt a pecsét a nyomozó-igazolványomon, amikor Drummond Atya, a hely lelkipásztora felkért, hogy esetleg védeném meg a templomát – újabban a gaz hitehagyottak visszaszoktak az egyház kincstárának fosztogatására, és a kelyhek meg gyertyatartók már csak rám számíthattak. Az atya szavaival: „Valakinek le kell állítani a kis piszkokat.” Az ajánlat nem volt valami zsíros – napi háromszori étkezés a parókián és isten fizesse meg; cserébe sátrát verek a harangszék termében, és lecsapok a behatolókra. Mondtam, hogy ilyen olcsón nem kap meg, minimum enyém a terem, amíg nem találok valami rendes helyet irodának. Ahhoz képest, hogy pap, gyanúsán könnyen beadta a derekát. Amin nem is ámuldoztam tovább, mihelyst szemrevételeztem a kérdéses helyiséget. Elég legyen annyi, hogy kilenc éve már a patkányok sem használták.

Angie-vel fél napunkba telt, hogy a két íróasztalt plusz két széket valahogy betornázzuk. Minthogy az irattartó szekrény már végképp esélytelenül indult, beruháztunk egy számítógépbe, az akták nagy részét visszacipeltem a lakásomba, és amit lehetett, lemezekre raktunk, hogy csak az éppen futó ügyek anyagát kelljen az asztalfiókba gyömöszölni. Az ügyfelek zabálták a minimalista dizájnunkat. Egészen addig, amíg el nem zsibbadt a lábuk az ácsorgásban.

Angie épp a legfrissebb Ann Landers rovatot böngészte, szóval észre sem vette, hogy ott dekkolok a lépcső tetején. Hát csak álltam ott csendesen, és néztem. Olyan ritkán látni ilyen nyugisnak.

Puha fekete, Pán Péteres csizmája az asztal tetején, benne a lába és a sötétszürke farmernadrág szára, ami a hosszú virgácsok tetején bő fehér pólóban ért véget. Más nem is nagyon látszott belőle, a hatalmas újság tökéletesen betakarta, némi fekete hajzuhatag kivételével, ami lágyan omlott a papírost tartó barna karokra. Viszont fejből tudtam, mit látnék még, ha nem szemtelenkedne be közénk az újság: karcsú nyakat, ami finom remegésével simán elárulja, ha éppen próbál nem nevetni a viceimen; makacs állat, bal felén a csak szakértő szemmel kivehető anyajegyvel; arisztokrata orrot, aminél orcátlanabbul semmi sem hazudtolja meg a jellemét és lágy karamell szemeket, melyekbe egy józan lény is gondolkodás nélkül belevetné magát.

Csakhogy a szemeket most egy ideig nem fogom látni. Ahogy megneszelte a jelenléteimet, gyorsan félretette az újságot, és a fekete napszemüvege mögül pislogott. Jó pár napig le se veszi majd, ahogy a dörgést ismerem.

– Helló, Póznás – a köszönéssel egy ütemben már nyúlt is a cigijéért.

Angie az egyetlen, aki Póznásnak hív. Talán azért, mert ő volt az egyetlen utasom, amikor egy szép nyári éjszakán valahol a Lapályon felcsavartam apám kocsiját egy villanypóznára vagy tizenhárom éve.

– Helló szépségem! – dobtam le magam a székembe. Nem hinném, hogy én vagyok az egyetlen, aki szépségemnek szólítja, de a szokás nagy úr. Vagy egyszerűen csak nem szeretek a tények pofájába hazudni. Nagyvonalúan intettem a szemüveg irányába. – Muri volt az este?

– Phil ivott kicsit – rántotta meg a vállát, és kibámult az ablakon.

Nevezett Phil Angie férje. Nevezett Phil egy seggfej.

Ezt azért nem tartottam magamban.

– Ja, persze... – gyűrögette a függőnyt, és még csak véletlenül se nézett volna rám –, és akkor mi van?

– Az van, ami már volt is. Amikor a jómúltkor neked esett – heveskedtem.

Előrehajolt, hogy a szemüveg leszánkázzon az orrcsontjára, és megcsodálhassam a fekete glóriát, ami a bal szemét egészen a halántékáig díszítette.

– Aha. És amikor végeztél vele, hazavonszolja magát, és nagy szenvedőn úgy tesz, mintha ez a plecsni csak az ő nagy szerelmének lenne a záloga – visszapöccintette a szemüveget a helyére. – Szólj, ha tévednék.

Hangja tisztán csengett, a tél jeges, metsző tisztaságával. Utálom, amikor ilyen a hangja.

– Ahogy parancsolod – hagytam rá.

– Pont úgy lesz.

Gyerekkorunk óta ismerjük egymást mi hárman. Angie meg én legjobb haverok vagyunk, amióta világ a világ. Angie meg Phil szerelmespár, szintén kölyökkoruk óta. Van, hogy ez így marad – bár az én praxisomban még nem volt rá példa, hál' istennek –, ők mindenesetre így jártak. Aztán jó pár évvel ezelőtt Angie beújította ezt a napszemüveget, mert a szemei helyén két liláskék golflabda éktelenkedett, a karja meg a nyaka csupa seb és horzsolás volt, a fején jegesmedvényi púp. Kiülhettek a képemre a gondolataim, mert az első mondata valami „Fogd vissza magad, Patrick!” féleség volt. Nem mintha az lett volna az első alkalom, sajnos nem. De még soha nem durvult be ennyire. Szóval, amikor az Upham's Corneren Jimmy kocsmájában összefutottam Phillel, visszafogottan megittunk pár pohárkával, aztán megeresztettünk egy-két visszafogott játszma biliárdot; csakhogy amikor előhozakodtam a témával, és Philnek visszafogottan a „Faszért nem a saját szaroddal foglalkozol, Patrick?” válasszal sikerült előrukkolnia, visszafogottan majdnem pépesre puhítottam egy dákóval.

Jó néhány napig határozottan elégedett voltam önmagammal, szerintem még fantáziáltam is Angie-ről meg a ránk váró örök szerelemről, igaz, erre a részre már nem emlékszem kristálytisztán. Aztán Philt hazaengedték, és Angie egy hétig nem jött dolgozni. Egy hét múlva meg nyögdecselve, nagyon egyenes derékkel és csigalassúsággal araszolt fel a harangtoronyba. Az arcát nem bántotta, de a testét kék-zöld foltok borították.

Két hétig nem állt velem szóba. Két hét nagy idő.

Elnéztem, ahogy kibámul az ablakon. Fel nem foghattam, hogy egy Angie kaliberű nő, aki bárkiből kiveri még a szart is, de szó szerint, aki egy Bobby Royce nevű dühöngő örültbe két tárat is beleürített, amikor a szép szó már nem használt, pedig az óvadék kezelése már nagyon visszavárta; szóval egy ilyen nő miért hagyja, hogy a férje bokszzsákot csináljon belőle. Bobby Royce soha többet nem állt lábra, és ettől a gondolattól a nagy kérdés mindig felbukkant az

agyamban: Phil vajon mikor kerül mellé a raktárba? Eddig hiába vártam.

Ja, és fejből tudtam már a választ, amit azon a csak a témának és Philnek rezervált, lágy, fáradt hangján ismertetett minden egyes alkalommal: szereti és kész. Pont. Biztos, amikor kettesben vannak, még mindig felfénylik a férfiben az, amibe anno beleszeretett, a jóság maradványa, legyen bár az az én kívülálló szemeimnek tökéletesen láthatatlan. Angie azt kutatja kitartóan, mint valami házastársi szent grált. Csak ez lehet, mert én aztán semmi értelmét nem látom ennek a kapcsolatnak, ahogy egyébként más sem.

Kitárta az ablakot, és az utcára pöckölte a csikket. Velejéig városi csaj. Füleltem, nem hallok-e napközist sikoltozni odalent az iskolaudvaron, aztán meg léptek dobogását, hogy pár pillanat múlva egy apáca, kezében parázsló csikkel, szemében isten haragjának lobogó szikrájával rontson ránk. De semmi, csak a békés nyári nap, a friss szellő, benne a lenti forgalom és a szabadság tüdőgyilkos szaga és orgonaszirmok, amitől odalenn az udvaron már szinte járni sem lehet. Angie felém fordult.

– Na – dőlt hátra a székében –, megint van melónk?

– Megint van melónk.

– Juhé! Egyébként pöpec a zakód.

– Legszívesebben rám másznál, mi? Itt helyben letépnéd rólam.

– Ne túlozzunk – csóválta lassan a fejét.

– Tipped sincs, merre jártam, mi? Az a gond.

– Pontosan tudom, merre jártál, Póznás – esetleg a csóválást is abbafejezhetné –, épp ez a

bibi.

– Ribi – kontráztam, csak a rím kedvéért.

– Fasz – öltötte rám a nyelvét. – Na, mit kaptunk?

– Semmi extra, csak egy lenyomozzuk-megy-a-telefon eset – húztam elő a zakóm belső zsebéből a dossziét Jenna Angeline anyagával.

– Mért zaklat fel ennyire valakit egy középkorú takarítónő eltűnése? – lapozta át Angie a pakkot.

– Úgy fest, hogy némi dokumentációnak is lába kélt vele együtt. Fentről, a törvényhozásból.

– Kinek a dokumentációja?

– Tudod, milyenek ezek a fontos emberek – vontam vállat. – A politikában minden szigorúan titkos, amíg valaki ki nem borítja a bilit.

– Honnan veszik, hogy a nő vitte el?

– Nézd meg a képet.

– Ja, persze, bocs. Fekete.

– Ami a nagy többségnek már önmagában bizonyíték – bólogattam.

– Még az örök liberális főszénátornak is?

– Munkaidő után az örök liberális főszénátor is csak egy dél-bostoni rasszista.

Elmeséltem a megbeszélést, beszámoltam Mulhernről, a kis Paulson nevű csincsillájáról meg a Ritzbéli barbibabákról, akik pincérnőnek adják ki magukat.

– És a mi drága jó James Vurnan képviselőnk milyen formát hoz ilyen nagyméltóságok társaságában?

– Ismered azt a viccet, amikor a nagy sas repül és repül, nyomában nagy lihegve a kis sas, és csak rágja a farkát, hogy „Hova megyünk, Főnök? Hova megyünk, Főnök?”

- Persze.
- Hát olyat – biccentettem.
- Eddig csak rágesálta a ceruzája végét, most már a fogait kalapálta vele.
- Akkor térjünk a részletekre.
- Ennyi. Nincsenek részletek – ráztam a fejem.
- És meg lehet bízni bennük?
- Egy nagy bűdös fenét.
- Ezek szerint a háttérben csúnyaságok lapulhatnak, Nyomozó?
- A népet képviselő politikusokkal állunk szemben, Angie drágám. Előbb akasztják ki a prostik az ingyenmenet táblát, mint hogy ezek megmondják a teljes és totális igazságot.
- A tökéletes hasonlat, mint mindig. Látszik, hogy volt gyerekszobád – egyre szélesebb mosollyal nézett rám, a ceruzával pedig már csak a bal metszőfogát ütögette, azt, amelyik kissé csorba. – És a tanulság?
- Most megfogtál – húztam át a fejemen a meglazított nyakkendőt.
- Micsoda nyomozó!